

NEBESKA KRONA

ALI PREMIŠLJEVANJE O NEBESIH

Nemški spisal

Janez N. Stöger, duhovnik Jezusove družbe

Poslovenil Janez Šmuc, duhovnik goriške nadškofije.

(Nadaljevanje)

"Oh ljubezen, ljubezen!" zdi se, kakor izpričuje sv. Brigita, polno rajске milote, katera mu je naklonila srca vseh. Ena beseda je mila zadosti, da sta Peter in Andrej in vsi ostali apostoli zapustili vse in hodili za njim. Eden pogled njegovih milih oči je imel to moč, da je Petra, ki ga je bil izdal, ganil do grenkih solz in očitno grešnico Magdaleno hvaljal za gorečo ljubeznijo.

Zato so se ga učenci njegovi držali tako, da jih ni moglo ničesar ločiti od ljubljenega učnika. Ko jih je nekdan vprašal: "Hočete li tudi vi iti proč?" Simon Peter mu odgovori: "Gospod, h komu pojdemo, ti sam imaš besede večnega življenja." (Jan. 6, 69). In pri neki drugi priliki reče Tomaž: "Pojdimo tudi mi, da ž njim umrjemo." (Jan. 11, 14). Tako so se učenci držali Jezusa. Kaj pravim učenci? "Ves svet je hodil za njim," kakor bere mo v sv. pismu. (Jan. 12, 19.)

Kamorkoli je šel, bodisi na goro, v puščavo, ali k morju, povsod ga je sprejemala in obdajala množica. Ljudje so zapuščali hiše in delo, pozabili so na jed in pijačo ter hodili za njim. Po več dni jih ni bilo odtrgati od njega, tako jih je očaral njegov pogled. Celu pagani in neverniki so prihitali ter klicali, rekoč:

"Jezusa bi radi videli! Jezusa bi radi videli!" (Jan. 12, 21). Njegovi ljubezni se nihče ni mogel ustavljati. Izpreobrnelje očitne grešnice Magdalene, obudjenje mladeniča v Najmu in Lazarja k življenju, tolikim podeljeno odpuščanje grehov, čudeži, ki jih je delal nad revnimi in z nadlogami obteženimi: z eno besedo: vse, karkoli je storil, vsaka beseda in vsaka stopinja, vse izpričuje njegovo ljubezen do ljudi. In kdo zamore pogledati že osemnajststo let podoba križanega, ne da bi čutil v svojih prsih gorke ljubezen in veliko hrepenenje enkrat do obličja do obličja gledati tega, ki nas je ljubil, ljubil do smrti.

Kolika radost bo torej gledati poveljčnega Kristusa v nebesih. Na gori Tabor, veli sv. pismo, je pokazal svojim učencem žarek nebeske svetlobe. Njegova oblačila so bila bela kot sneg in njegov obraz se je svetil kot sonce. Mojzes in Elija, preroka starega zakona, sta prišla iz nebes ter se pogovarjala z njim. In Bog Oče se je oglašil. Ta žarek njegovega veličastva je presunil učence tako, da jim ni bilo mogoče, gledati mu v lice. Bili so vsi srečni na tem mestu, da se od njega kar niso mogli odtrgati.

Zato je Peter rekel Jezusu: "Gospod, dobro nam je tukaj; ako hočeš, naredimo tukaj tri šotore." (Mat. 17, 4.). In po vstajenju, kakšna radost in nebeska slast je navdajala vse, ki so ga videli. Magdalena videla ga prvokrat, ga ni spoznala; še-le ko jo Gospod pokliče po imenu, spozna ga, povzdigne krik ter reče vsa ginjena: "Rabboni!" in hoče vsa plamteča ljubezni se okleniti njegovih nog.

In neverni Tomaž, ko položi prst v Jezusove rane in roke v njegovo desno stran, vzdihne s trepetajočim glasom: "Moj Bog in moj Gospod!"

(Dalje sledi)

P. MODEST:

Smrt sv. Frančiška

O smrt, kako grenak je tvoj spomin! Povprečen zemljan gleda v tebi samo kazen za greh in kazni se vsakdo boji. Svetniki pa vidijo v tebi prehod v srečnejše življenje, zato se te ne strašijo. Sv. Frančišek Asiški je šel pevajoč nasproti svoji sestri — smrti telesni.

Težko je bilo trpljenje, ki ga je moral Frančišek prenašati

zadnje mesece svojega življenja. Mučila ga je bolezen na obeh, ki si jo je nakopal že v Egiptu in radi katere je moral prestati toliko gorja. Niti najmanjše solnčne svetlobe, niti medlega odseva večernega ognja ni strpelo njegovo oko. Ko je ležal v borni koči pri Sv. Damijanu, so bile neko noč bolečine tako hude, da je klical k Bogu: "Gospod, pomagaj mi vendar, da morem potrpežljivo prenašati svojo bolezen!" V duhu je tedaj zaslišal glas, ki mu je odgovorjal: "Povej mi brat, ali ne bi bil zelo vesel, ko bi ti nekdo za tvoje trpljenje podaril tak zaklad, da bi bila vsa zemlja v primeru z njim nič." Ko je Frančišek odgovoril: "Da," je skrivnostni glas nadaljeval: "Potem se veseli, Frančišek, in poj v svoji boleštni nemoči, zakaj tvoje je božje kraljestvo!"

Posledno zimo je serafinski oče še enkrat prepotoval ljubljene kraje: Rieti, Siene in druge manjše naselbine tam okoli. Zdravje pa se mu le ni zboljšalo, četudi so mu zdravniki po načelih tedanjega zdravilstva žgali na sencih z razbeljenim železom. V Sienu se mu je udrila kri tako zelo, da so bratje mislili zdaj in zdaj bo konec njegovega življenja. Frančišek pa si je zaželel še enkrat videti svoje rodno mesto, zato so ga nemudoma mimo Kortone prenesli v Asiz.

V škofijski palači so pripravili njemu primerno stanovanje. Ko je čutil, da je njegovo telesno stanje dan za dnem slabše, je prosil zdravnika, naj mu pojasni, kako in kaj je z njim. "Po mojem mnenju," je dejal zdravnik, "ti je živeti še do konca septembra ali do začetka oktobra." Frančišek je nekoliko pomolčal. Nato pa je dvignil in razprostrl svoje roke ter je klical: "O potem pa dobrodošla, sestra smrt!" In v pesniškem zanosu je privrela iz njegovega mehkočutnega srca pesem o smrti:

"Hvaljen, Gospod, po naši sestri smrti telesni, kateri človek noben uiti ne more Gorje mu, kateri umrje v smrti pregrehi! Srečen, kateri tvojo presveto voljo izpolni! — ne bo ga zadela druge smrti poguba."

Do smrti izmučen je Frančišek zaspal in se je v petek zjutraj zgodaj v težkih bolečinah zbudil. Misleč, da je še četrtek, dan, ko je Gospod s svojimi učenci obhajal zadnjo večerjo. Je ukazal prinesli hleb kruha, blagoslovil ga je, razlomil ter dal vsakemu nekaj. Nato je prosil, naj prinese sv. Pismo in naj bere evangelij velikega četrtrka. Ugovarjali so mu, da ni več četrtek, pa je odvrnil: "Sem mislil, da je še četrtek." Zato so ustregli njegovi želji in ko se je daniilo so se razlegle besede sv. evangelija nad njegovo smrtno posteljo; besede, v katerih je bilo, takorekoč zapovedno vse njegovo življenje in ves njegov nauk.

Bratje so bili stalno zbrani ob svetnikovem ležišču. Leon in Angel sta morala vedno znova prepevati solnčno pesem. In vsakokrat se jima je ob koncu pridružil Frančišek sam ter hvaležno ponavljal: "Zahvaljen Gospod za sestro smrt!" Pozne popoldne je naročil bratom, naj po njem potresejo pepela, zakaj — "kmalu ne bom nič več ko prah in pepel."

Proti večeru pa je začel ne navadno glasno in močno prepevati in sicer ne več solnčne pesmi, marveč psalm 141., ki se začneja: "S svojim glasom vpijem h Gospodu." — Stemmilo se je; grobna tišina je vladala; bratje so si komaj upali dihati; Frančišek je pa pel. Glasno, tiho, vedno tišje. Pri besedah: "Pravični me pričakujejo, dokler mi ne povrneš," je izdihnil. Frančiškove ustnice so utihle za vedno; pevajoč se je preselil v blaženo večnost 3. oktobra po solnčnem zahodu 1226. leta. "Cvetje."

ter tako lepo zaključila njegove solnčno pesem. Br. Angel in br. Leon sta se je morala takoj naučiti in pogosto prepevati. Zaman se je br. Elija pritoževal, da naj Frančišek ne daje pohujšanja s tolikim petjem; zunaj namreč hodijo ljudje in ne bodo verjeli, da si ti kak svet mož, če bodo slišali samo igranje in petje iz tvoje celice. Redovni ustanovnik pa mu je odgovoril: "Po milosti sv. Duha sem tako tesno združen z Gospodom Bogom, da se pač smem v njem veseliti in radovati."

Prišel je čas, da Frančišek še enkrat pogleda nazaj v svoje življenje in naprej v bodočnost svojih bratov. Opozarjal je, kako je on živ; opominjal, kak naj žive tudi njegovi bratje. Spisal je svojo oporoko, ki je konča z besedami: "In kdorkoli bo to spolnjeval, naj bo v nebesih napolnjen z blagoslovom najvišjega Očeta in na zemlji z blagoslovom njegovega preljubega Sina, s sv. Duhom Tolažnikom in z vsemi nebeskimi močmi in z vsemi svetniki. In jaz Frančišek, vaš mali služabnik, kolikor morem, vam potrdim znotraj in zunaj ta presveto blagoslov."

Dá bi bratom ne delal prevelikih skrbi, se je odločil, da se preseli iz škofijskega dvorca v samostan k Mariji Angeljski, škofa ravno ni bilo doma, meščani se pa tudi niso upirali njegovi želji. Na nosilnicah so bratje nesli svojega na smrt bolnega očaka k njemu najbližji cerkvi Porcijunkuli. Spremljala jih je velika množica meščanov. Nekako na sredi pota med Asizom in omenjeno

cerkvi so po svetnikovi želji postavili nosilnico na tla in jo obrnili tako, da je Frančišek mogel videti svoje rodno mesto. Dolgo je zrl s svojimi napoli slepimi očmi na mesto, na hribe in ravnine okoli njega. Kaj se je godilo v njegovi duši, ne vemo; gotovo pa je, da je hvaležnost prešinjala njegovo srce, zakaj polagoma je dvignil roko in naredil nad mestom znamenje sv. križa rekoč: "Blagoslovljeno bodi od Gospoda!" Nato je spreved nadaljeval svojo pot.

Nekaj korakov za porcijunkulsko kapelico je bila pripravljena celica za bolnega Frančiška. Tu se je zadnji teden pred smrtjo spomnil svoje velike do brotnice pobožne vdove Jakobe de Scettesoli v Rimu. Narekoval je že pismo, ki naj bi ga bratje poslali tej blagi gospe, in ji naročil, kaj vse naj prinese s seboj za njegov pogreb. Nenadoma pa je prenehal ter rekel: "Ni treba dokončati pisma, zakaj gospa je že na potu in prinaša vse, za kar -jo tukaj prosim." Plemenita Rimljanka je res kmalu nato prispela in prinesla vse, kar je bilo potrebno za dostojen pogreb. Nobena ženska ni smela prestopiti samostanskega praga, z Jakobom pa so naredili izjemo. V spremstvu dveh svojih sinov je stopila v Frančiškovo celico in bridko jokaje padla k njegovim nogam — kakor Magdalena pred Kristusa.

NOVE SLOVENSKE COLUMBIA plošče

Na zgornji sliki vidite naše slovenske umetnice v petju Udovih in Josephine Lausche. Njih lepe in mile glasove boste zopet lahko slišali na nove plošče. Spremljiva na zadnje nove plošče je tudi tako izvrstna, da lepša skoro biti ne more, zatorej vsakemu, kdor ljubi lepo petje, te plošče toplo priporočam.

- 10 inch 75 centov
Poje Mary Udovih in Josephine Lausche
- 25117-F "Lunca je videla,"
"Seiško veselje."
- 25115-F "Imam dekle v Tirolah,"
"Jest pa eno ljubco imam."
- 25112-F "Narodne pesmi,"
"Oh ura že bje."
- 25107-F "Dobro jutro ljubca moja,"
"Ko dan se zaznava."
- 25105-F "Kak ribcam dobro gre,"
"Ciganski otrok."
- 25104-F "Po gorah je ivje," Jodlar.
"Gozdič je že zelen."
- Poja Zora Ropas, Anton Šubelj in Rudolf Banovec
- 25119-F "K oknu pridem," duet.
"Snoč sem pri eni hiši bil," duet.
Poje kvartet "Adria," Chicago, Ill.
- 25116-F "Dobro srečo za kravo rečo," komična.
"Živela je ena deklica," komična.
- 25114-F "Dekleta v kmečki brivnici," komična.
"Pridi sveti Martin," komična.
"Igra za ples Louis Sprietek in sinova harmonike."
- 15101-F "Lepa Josefa," polka.
"Bleški valovi," valček.
- 25098-F "Golubička," polka.
- 25095-F "Repas zand," koračnica.
"Sladke vijolice," valček.
"Double eagle," koračnica.
- 12 inch \$1.25
- 55169-F "Landjaeger Marsch," vojaška godba.
"Boulangers Marsch," vojaška godba.
- 63005-F "Kmečka svatba," prvi in drugi del, smešna.
- NOVE HRVAŠKE PLOŠČE
- 10 inch 75 centov
- 1138-F "Maksa na burtu u Detroitu," Maksim Prdič i Milka Trudi prvi i drugi dio.
- 1139-F "Borba za dobro pčće," svira i pjeva. Comic Sketch
"Slavi Joža rođen dan," svira i pjeva. Comic Sketch.

ZASTONJ 200 igel, kdor naroči štiri plošče ali več Se priporočam vaš rojak

Anton Mervar

6921 St. Clair Ave. CLEVELAND, O.

PAGANSTVO V MODERNI RUSIJI

Okrajni agronom Vjaskin pripoveduje v "Krasni Gazeti" o čudnem poganskem obredu, katerega priča je bil junija meseca letos v Sibiriji v bližini univerzitetnega mesta Tomka.

Tisoči Ostjakov (mongolskega naroda) so stali povsod ob reki, ki se je oprostila ledu, in so metali vanjo mlince, kruh, kosce masla, domače pivo itd. Resno in pobožno so zraven govorili: "Le zavžij, mati, da boš sita in nam daj veliko rib!"

Ostjaki so po zimi lovci, a kožuvinu, katero dobijo, se proda, ker je treba plačati davke. Tudi tobak in špirit odjeda temu ljudstvu zaslužek. Njih glavni kruh pa je riba. Posušijo jo in uživajo skozi vse leto. Pomladi podijo Ostjaki ribo v zalive in male rečice ter zaprejo vodo s primitivnim jezlom. Jeseni jo polovijo. Pomladanska gradnja jezov je veliki pomembni praznik. Ob kraju pleše stari šaman (čarovnik) ob zvokih svetega bobna. Popade ga krč in prične prerokovati veliko sreče lovcem ter zaklinja hudobne duhove. Na to oddajo lovci častne strele reki. Potem se prične popisano darovanje. Vsak pripravljara reki, naj bo radodarna. Poterj daruje šaman reki kravo. Tri-

je Ostjaki vržejo zaklano kravo v vodo. Vsi čakajo, da kri porbarva vodo. Par minut pozneje privlečejo kravo ven in šaman deli meso. Zopet donijo strelji.

Ob mrmrnanju nekih molitev se skuha in razdeli meso med navzočimi. Debele kosti se zavijejo v kravjo kožo in vržejo v globoki tolmun. Šele potem se konča svečani molk in se prične gostija, ki traja pozno v noč.

Tako se godi povsod v tobojski, kondinski, tomski pokrajini. Nekemu Ostjaku je pred kratkim utonil sin. Čudil sem se, da je tako vesel pri tej čudni gostiji. Pojasnil mi je, da smatra sinovo smrt kot posebno srečo. "Reka mi je veliko vzela, ker me ima rada," je rekel, "zdaj bom vlovil največ rib."

Tako malo je prodrlo kristjanstvo v življenje sibirskih domačinov, kljub temu, da obvladuje Rusija že več stoletij te kraje. Zdj pod sovjeti se je ustavilo vsako krščansko misijonsko delovanje. Boljševiki sicer zapirajo šamane, ker "širijo praznovestvo," a to le ugled poganstva dviga! Tako se pod boljševiki obnavlja v Rusiji poganstvo!

AGITIRAJTE ZA MLADINSKI ODDELEK!

